

Szent László király

Árpádházi László, magyarok királya nemcsak testi erejével, szálfa természetével tűnt ki kortársai közül, de tudásával, művészi érzékével és lelki jóságával is. Isten kegyeltje volt. Nevéhez csodák fűződnek és a mondák végtelen sora. Az ő kívánságára avatták szentté István királyt, Imre herceget és Gellért püspököt. Halála után szentté avatták őt magát is.

Egy alkalommal László király és serege napokig nem leltek vizet a sziklás, kietlen tájon. Szomjúság gyötörte a hadat, az emberek kiszáradt torokkal, elgyöngülve vánszorogtak, és a végpusztulás árnyéka nehezedett rájuk. Végül aléltan megállt a menet a sziklás, száraz pusztaság közepén, az emberek eldőltek, halálukra vártak.

László félrevonult a katonáitól, s térdre borulva hosszasan imádkozott Istenhez segítségért. Majd lábra állt megint, megmarkolta súlyos harci dárdáját, s minden erejét összeszedve beleütötte a fegyver acél hegyét a sziklába.

– Isten nevében vizet fakassz! – kiáltotta.

Abban a pillanatban, ahol a dárda hegye a sziklára ütött, tiszta vizű, bugyogó forrás eredt, gazdagon öntve Isten áldását az elcsigázott emberek számára.

Egy másik alkalommal betegség tizedelte seregét. Hulltak az emberek, akár a legyek. A királyi sereg tábora haláltáborrá változott. László király sátrában imádkozott, majd fogta íját, kiment a tábor szélére, s nyilát kilőtte a mező irányába. Az őszi napfényben csillogva szállt a királyi nyílvesző, majd széles ívben földet ért megint, egy jelentéktelennek tetsző, kis növényke levelét szúrva keresztül. A király parancsára zsákokba gyűjtötték annak a növénynek a leveleit, amennyit csak leltek belőle a környékbeli mezőkön, megfőzték vízben, s a vizét itatták a betegekkel. A járvány azonnal megszűnt. Ezt a kis növényt ma is Szent László fűvének nevezik.